

Főpásztori. beszéd 1949. az engesztelésről

II.

Az anyaszentegyház nagybőjtben Jézus értünk vállalt szenvedését állítja elénk és a szent szertartásokkal módot nyújt nekünk arra, hogy az Úr keserves kinszenvedésének titkait mindnyájan átgondoljuk, átéljük és lelki megszentelésünkre felhasználjuk. Előttünk áll tehát a bűneink miatt megalázott, megsanyargatott s a keresztfán gyötrődő Jézusunk. Mikor szenvedő arcára tekintünk, feltör szívünkéből a bűnbánat, a viszontszeretet és az engesztelés vágya. Kedves Híveim! Lelki épülésekre ez utóbiról vagyis az engesztelésről szeretnék ebben a főpásztori szózatomban hozzátok szólni.

Mi az engesztelés? A szolnoki szegényház kápolnájának oltárképe a Szentcsaládot mutatja be nekünk. A Szűzanya, Szent József és a kis Jézus házi munkájukat végzik. A képen a kis Jézus az asztalosműhelyben foglalatoskodik és munka közben megsérti egyik ujjacskáját, Szent József pedig atyai szeretettel megcsókolja a kis kezét, hogy ne fájjon. Ez az engesztelés vagyis a szeretet vigasztaló csókja Jézus fájó sebére. Urunknak az emberi bűnök által megsebezett testén áhitatunk és áldozataink csókjaival enyhítjük a sebek fájdalmát. Az engesztelés szeretetből fakad. A szeretet nemcsak arra törekszik, hogy meg ne bántsa azt, akit szeret és hogy mások se bántsák meg őt, de arra is, hogy ha a megbántás mégis megtörtént, akkor vigasztalja és engesztelje a megbántottat. Mondhatnám azt is, hogy az engesztelés vágya fokmérője a szeretetnek, vagyis csak az szeretet igazán, akinek fáj az, ha mást megbántanak. B. e. XI. Pius Pápa tanítása szerint az Isten engesztelését az igazságosság és a szeretet követeli: „Az igazságosság: hogy a vétkeink által Isten ellen elkövetett megbántást és a rend megsértését jóvátegyük; a szeretet: hogy a szenvedő és gyalázatokkal elhalmozott Krisztussal együttérezzünk s neki gyar-

lóságunk mértéke szerint némi vigasztalást nyújtsunk“ (Misericordissimus Redemptor).

Az engesztelés tárgyát ugyanaz a Pápa az általa kiadott ima szerint abban jelöli meg, hogy jóvá akarjuk tenni az életmód és az öltözködés fényűzését és szemérmelenségét, a romlottságnak az ártatlanok lelke ellen intézett számtalan törvetését, az ünnepnapok megszegését, az Isten nevére és szentjeire szórt szörnyű káromlásokat, magának az isteni szeretet szentségének, az Oltáriszentségnek a mellőzését vagy hajmeresztő szentségtöréssel való illetését.

Az engesztelés vágya és gyakorlata különös lendületet kapott századunkban a Szűzanya fatimai megjelenése és üzenete által. Mindnyájan tudjuk, mit üzent a világnak a Szűzanya, mikor az első világháború alatt, 1917-ben Fatimában megjelent. Azt, hogy szörnyű veszedelem fenyegeti a világot a sok bűnözés miatt és ezért nagyon szükséges, hogy a buzgó emberek egészen rendkívüli módon engeszteljék az ő szent Fiának Szívét. Ő is részt kér magának az emberiség megmentésében, és hogy felajánlja közbenjárását a bajba jutott embereknek, azt kérte, hogy az ő szeplőtelen Szívét is vigasztalják engeszteléssel.

Az anyaszentegyház a fatimai Szűzanya sok csodával igazolt megjelenését és sürgető kérését hálásan vette és megindította az engesztelés folyamatát az egész világon. Ahogy XIII. Leó Pápa 1900-ban, a századvégi fordulóban az egész világot Jézus szentséges Szívének följánlotta, úgy XII. Pius Pápa, Szentséges Atyánk 1942-ben a háborúban meggyötört emberiséget a Világ Királynője szeplőtelen Szívének ajánlotta föl. A Szűzanya Fatimában megmutatta szent Szívét. Nem rózsakoszorú, hanem töviskoszorú övezi azt. Fáj neki a sok bűn és baj, ami elárasztja a földet. Szavai-ból megtudjuk, hogy az engesztelés az, ami legkönnyebben áttör a káromlások és go-